

ŠIESTA KAPITOLA

PRÍSTUP K INFORMÁCIÁM O STAVE ŽIVOTNÉHO PROSTREDIA

Prístup k informáciám je jedným zo základných prvkov transparentnosti. Na úseku ochrany životného prostredia zaručuje, že verejnosť prostredníctvom vonkajšej kontroly môže dohliadať nielen na environmentálne hrozby a škody, ale sa na týchto procesoch aktívne zúčastňovať.

Právo na prístup k informáciám o životnom prostredí sa na medzinárodnej a národnej úrovni prirodzene vyvinulo zo všeobecného práva vyhľadávať, prijímať a šíriť informácie zakotveného v čl. 19 Všeobecnej deklarácie ľudských práv z roku 1948, ako aj Medzinárodným paktom o občianskych a politických právach z roku 1966, pričom dnes už je zakotvené v záväzných aj nezáväzných medzinárodných dokumentoch.⁶⁷ Podľa týchto dokumentov sú kľúčovými prvkami efektívneho prístupu k informáciám predovšetkým presnosť a kompletnosť informácií, ľahká pochopiteľnosť a dostupnosť týchto informácií, ich pravidelné aktualizovanie, jasné a úzko vymedzené dôvody pre zamietnutie žiadosti o informácie. Skôr, ako sa budeme bližšie venovať právnym garanciam prístupu k environmentálnym informáciám v Slovenskej republike vyplývajúcich z práva EÚ, je potrebné sa zaoberať všeobecnými právnymi inštitútmi nášho právneho poriadku, a to bližšie problematikou právnych aspektov obmedzenia prístupu k informáciám a problematikou sprístupňovania informácií na žiadosť.

Právo na informácie je reglementované v čl. 26 Ústavy SR a zaraďuje sa medzi politické práva. V zmysle tohto práva majú orgány verejnej moci povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Ústavný súd SR v súvislosti s výkladom čl. 26 Ústavy SR, okrem iného, uviedol, že „z ústavnej definície vyplýva, že právo na informácie zaručené v čl. 26 Ústavy SR má tri zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií. Ide o tri relatívne samostatné zložky práva na informácie. Vyhľadávanie

⁶⁷ Aarhuský dohovor (1998), Regionálna dohoda o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia v Latinskej Amerike a Karibiku (2018), *Guidelines for the Development of National Legislation on Access to Information, Public Participation in Decision-making and Access to Justice in Environmental Matters* (2010).

informácií je vlastne zisťovanie, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná.“ Súčasnne uviedol, „že Ústava SR neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať.“⁶⁸

Podľa stabilizovaných právnych názorov Ústavného súdu SR prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu a získať ju do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu aj potrebu iných, keďže v súlade s Ústavou SR k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať.

V súlade s Ústavou SR treba uviesť, že existujú aj iné právne predpisy so silou zákona, ktoré majú význam z hľadiska realizácie základného práva na informácie. Tieto môžu pri naplňaní svojho účelu taktiež predurčiť obmedzenie práva na prístup k informáciám, no len v prípadoch ustanovených v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Preto Ústavný súd SR uvádza, že pre obmedzenie základného práva na prístup k informáciám nie sú relevantné iba § 8 až 11 zákona o slobode informácií, explicitne vymedzujúce obmedzenia v prístupe k informáciám, ale aj ustanovenia iných zákonných právnych predpisov chrániace práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť.

Ústavný súd SR hodnotí zákon o slobode informácií ako právny predpis vykazujúci známky vysokého stupňa všeobecnosti, neraz aj nekonkrétnosti. I keď zmyslom a účelom konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR nie je kritika zákonov, Ústavný súd SR považoval za potrebné poukázať na veľmi všeobecný charakter tohto zákona, pretože naznačená všeobecnosť vyvoláva vysoké nároky na kvalitu činnosti orgánov verejnej moci pri aplikácii ustanovení tohto zákona, ale v širšom meradle aj pri rešpektovaní základného práva na informácie zaručené čl. 26 Ústavy SR v procese poskytovania informácií. Prax orgánov, ktoré predmetný zákon aplikujú, nemôže pristúpiť k výkladu jeho ustanovení spôsobom, ktorý by viedol k minimalizácii, prípadne k úplnej eliminácii reálnej schopnosti povinných osôb plniť verejné úlohy, ktoré im zverujú zákonné právne predpisy. A práve tie sa tak stávajú významnými faktormi obmedzenia práva na prístup

⁶⁸ Nález Ústavného súdu SR z 13. novembra 2012, sp. zn. ÚS 34/12-21.

k informáciám, ktoré má na mysli čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, ale aj čl. 26 ods. 5 Ústavy SR, keď prikazuje primeraný spôsob poskytovania informácií.⁶⁹

Konzekvencie uvedených právnych názorov Ústavného súdu SR potvrdzuje aj jeho judikatúra, podľa ktorej Ústava SR predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem a každé jej ustanovenie treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy Ústavy SR, pokiaľ medzi nimi existuje príčinná súvislosť.

Náš právny poriadok súčasne kategorizuje skutočnosti, ktoré obmedzujú prístup k informáciám; Ústava SR v čl. 26 ods. 4 reglementuje, že právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na:

- ochranu práv a slobôd iných,
- ochranu bezpečnosti štátu,
- ochranu verejného poriadku alebo
- ochranu verejného záujmu.

Kategórie informácií, ktoré sú chránené a platí pre ne špeciálny právny režim, sú vymedzené v § 8 až 11 zákona o slobode informácií. Ide o tieto druhy informácií:

- utajované skutočnosti, daňové a bankové tajomstvo,
- informácie dotýkajúce sa osobnosti a súkromia fyzickej osoby a osobné údaje fyzickej osoby,
- obchodné tajomstvo,
- informácie odovzdané povinnej osobe, ktorej takú povinnosť zákon neukladá, t. j. informácia poskytnutá bez právnej povinnosti,
- informácie zverejňované na základe osobitného zákona,
- informácie, ktorých sprístupnením možno porušiť ochranu duševného vlastníctva,
- informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánov činných v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok a informácie o vznesení obvinenia vrátane

⁶⁹ IKRÉNYI, P. a kol. *Zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer, 2015, s. 257.

- skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy,
- informácie týkajúce sa zmierovacieho konania, arbitrážneho konania alebo rozhodcovského konania, okrem informácií o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak ich sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy,
 - informácie týkajúce sa miesta výskytu chránených druhov rastlín, živočíchov, nerastov a skamenelín,
 - informácie, ktorých sprístupnenie by bolo v rozpore s právne záväznými aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná,
 - informácie, ktoré sa týkajú výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácií o rozhodnutí alebo inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak ich sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy,
 - dokumentácia, ktorá obsahuje informácie, ktorých zverejnenie by sa mohlo použiť na plánovanie a vykonanie činností s cieľom spôsobiť narušenie alebo zničenie jadrového zariadenia alebo objektov osobitnej dôležitosti a ďalších dôležitých objektov podľa osobitných predpisov,
 - informácie získané povinnou osobou od tretej osoby na plnenie úlohy na základe osobitného zákona, ktoré priamo nesúvisia s úlohami povinnej osoby.

Uvedené druhy informácií nemožno sprístupňovať na základe zákona o slobode informácií, ale často sú výslovne chránené aj osobitnými zákonmi alebo sú chránené iba osobitnými zákonmi.⁷⁰

Tieto zákony upravujú situácie, v ktorých dochádza k negovaniu ochrany obchodného tajomstva v dôsledku uplatňovania princípu prevažujúceho verejného záujmu. Ide o prípady, keď záujem na verejnej kontrole preváži nad právom na ochranu obchodného tajomstva. Tieto prípady vyplývajú zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/98/ES o opakovanom použití informácií verejného sektora a smernice 2003/4/ES o prístupe k informáciám.

Výnimku z ochrany informácií o rozhodovacej činnosti súdu alebo orgánu činného v trestnom konaní upravuje aj § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií. Právo na informácie je limitované požiadavkou nezasahovať do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov či orgánov činných v trestnom konaní

⁷⁰ Napríklad podľa § 7 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach sa informácie, ktoré obsahuje dokumentácia súvisiaca s vybavovaním sťažnosti, nesprístupňujú.

v priebehu konania, a to v záujme objektivity a nestrannosti posudzovanej konkrétnej právnej veci. Tiež je limitované nevyhnutnými opatreniami na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia a mravnosti, územnej celistvosti a pod. Iná situácia je v prípade konečných rozhodnutí súdu v danej veci. V týchto prípadoch nie je daný dôvod na obmedzenie ich prístupu za podmienky, že nebudú obsahovať osobné údaje chránené zákonom.

Následne v § 11 ods. 1 písm. e) zákona o slobode informácií je regulovaná výnimka z ochrany informácií o zmierovacom, arbitrážnom alebo rozhodcovskom konaní. Akonáhle je rozhodnutie v týchto veciach vydané a druhá strana sa s ním oboznámi, zaniká dôvod na jeho zatajovanie zo strany povinnej osoby. Má teda všetky relevantné informácie ohľadom rozhodnutia a možnosť ich zneužitia je minimálna. Záujem na zverejnení rozhodnutia a verejnej kontrole povinných osôb preváži nad už zaniknutou hrozbou „zneužitia informácií“.⁷¹

V tejto súvislosti je vhodné uviesť, že nespřístupniť alebo obmedziť sprístupnenie informácií podľa tohto ustanovenia je možné len vo vzťahu k informáciám týkajúcim sa výkonu prebiehajúcej alebo ešte neuskutočnenej plánovanej kontroly, dohľadu alebo dozoru, rovnako sa musia sprístupniť aj kontrolované dokumenty, ktoré vznikli pred začatím kontroly, dohľadu alebo dozoru. Podľa dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu sa sprístupnenie informácií a sprístupnenie rozhodnutí, resp. výsledku konania vzťahuje len na konania, ktoré osobitný predpis ustanovuje ako výkon kontroly, dohľadu alebo dozoru a ktoré sú právoplatne ukončené spôsobom, ktorý osobitný predpis ustanovuje. Nejde teda napríklad o situáciu, ak orgán verejnej moci zistí z vlastného či iného podnetu porušenie zákona a na základe toho začne správne konanie o uložení sankcie. Ak ide o výkon kontrolnej činnosti, ktorá je podkladom pre začatie správneho konania, ktoré bezprostredne na základe tejto kontroly začne ten istý orgán, nejde o kontrolu na účely § 11 ods. 1 písm. g) zákona o slobode informácií a sprístupnenie týchto informácií sa spravuje takým istým režimom ako pri správnych konaniach.

Najvyšší súd SR pôvodne zastával názor, že predmetné ustanovenie musí byť vykladané reštriktívne a informácia sa nespřístupňuje ako celok. Ústavný súd SR však neskôr vyslovil názor, že takýto výklad je neodôvodnene reštriktívny

⁷¹ Na porovnanie, v sporoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tiež nič nebráni sprístupňovaniu neprávoplatných rozhodnutí súdov.

a vzhľadom na úvodnú vetu § 11 ods. 1 zákona o slobode informácií je možné informáciu poskytnúť aj v obmedzenom rozsahu, pričom správny orgán dáva možno správnej úvahy, samozrejme, s prihliadnutím na ustanovenie § 12 zákona o slobode informácií.⁷²

Ak sú medzi požadovanými informáciami aj informácie, ktoré sú podľa § 8 až 11 zákona o slobode informácií vylúčené zo sprístupnenia, povinná osoba nemôže zamietnuť sprístupnenie všetkých požadovaných informácií, teda informácie obsahujúce osobné údaje a utajované skutočnosti musí vylúčiť (napr. znečitateľníť prekrytím alebo začierniť) a ostatné musí sprístupniť. Nie je možné zamietnuť prístup k všetkým informáciám nachádzajúcim sa v dokumente z dôvodu, že iba niektoré podliehajú ochrane.

Ustanovenie § 12 zákona o slobode informácií je premietnutím ústavnej požiadavky minimalizácie zásahu do základného práva na informácie. Ústava SR v čl. 26 ods. 4 ustanovuje, že právo na informácie môže byť obmedzené iba vtedy, ak je to naozaj nevyhnutné na ochranu legitímnych záujmov – na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Z tejto ústavnej požiadavky vyplýva, že na ochranu legitímnych záujmov postačuje vylúčenie konkrétnych „chránených“, resp. „citlivých“ informácií z dokumentu či záznamu, no zvyšok dokumentu alebo záznamu je potrebné sprístupniť. Jeho nesprístupnenie by bolo v rozpore s ústavnou požiadavkou proporcionality pri obmedzovaní základných práv a s požiadavkou minimalizácie zásahu ústavného práva na informácie. Ústava SR teda neumožňuje paušálne a kompletne utajenie celého dokumentu alebo celého záznamu, bez ohľadu na ich skutočnú povahu a potrebu ich utajovania.⁷³

Nález Ústavného súdu ČR z 30. marca 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10:

„Další dostatečnou ochranu či ‚poistku‘ obsahuje ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tohle ustanovení pak uvádí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon (právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření; v odůvodnených případech povinný subjekt overí, zda důvod odepření trvá). Obsahem § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím je tak pravidlo

⁷² Nález Ústavného súdu SR z 10. novembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 464/10.

⁷³ Prax anonymizácie osobných údajov je v súlade s ústavnou požiadavkou minimalizácie zásahu do základného práva na informácie.

selektie; to odpovídá požadavku, aby oprávněné omezení přístupu k informacím bylo vždy uplatněno jen v nejmenším nutném rozsahu. Toliko toto ustanovení tedy naplňuje a garantuje požadavek minimalizace zásahu do základního práva či svobody.“

Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia, teda vychádza sa z princípu dočasnosti ochrany informácií.⁷⁴ Princíp súčasnej právnej úpravy podmienok obmedzenia sa aplikuje aj na prípady obmedzenia sprístupňovania informácií zakotvených v iných osobitných zákonoch. To znamená, že povinná osoba pri každom sprístupňovaní informácie musí skúmať, či táto informácia alebo jej súčasť nie je vylúčená zo sprístupňovania alebo zverejňovania v dôsledku obmedzení práva na informácie podľa § 8 až 11 zákona o slobode informácií, teda, či špeciálny predpis nevyklúčuje informáciu zo sprístupnenia.

Povinná osoba v dôsledku nevyhovenia žiadosti, hoci len sčasti, musí vydať písomné rozhodnutie, na ktoré sa vzťahujú všeobecné ustanovenia o správnom konaní.⁷⁵ V predmetnom rozhodnutí je potrebné odôvodniť, prečo nesprístupňuje určité časti dokumentov. Z hľadiska následnej preskúmateľnosti rozhodnutia nepostačuje, ak povinná osoba len odkáže na príslušné ustanovenia zákona o slobode informácií. Spolu s každým jednotlivým obmedzením poskytnie žiadateľovi sprievodnú informáciu, ktorá úzko súvisí s požadovanou informáciou, najmä informáciou o jej existencii, pôvode, počte, dôvode odmietnutia sprístupniť informáciu, o dobe, počas ktorej odmietnutie sprístupnenia informácie trvá, a kedy bude tento dôvod odmietnutia opätovne preskúmaný. Poskytnutie sprievodnej informácie napomáha realizácii pravidla dočasnej ochrany informácií, ktoré znamená, že akonáhle zanikne dôvod obmedzenia, povinná osoba musí na žiadosť informáciu sprístupniť. Preto by mal žiadateľ vedieť, kedy zanikne dôvod na obmedzenie prístupu k informáciám a kedy môže podať novú žiadosť. Sprievodná informácia sa svojou povahou *de facto* prekrýva s odôvodnením obmedzenia sprístupnenia informácie v rozhodnutí. Za čiastočné nevyhovenie žiadosti o sprístupnenie informácie sa považuje aj začiatenie podpisov osôb na listine. Aj v takomto prípade má povinná osoba povinnosť vydať rozhodnutie o čiastočnom nevybavení žiadosti, čo sa však v praxi stáva pomerne zriedkavo.

⁷⁴ Napríklad prestane platiť jeden zo základných znakov obchodného tajomstva, že informácia nie je v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupná.

⁷⁵ Ustanovenie § 46 a § 47 SP.

Viaceré zákony ustanovujú pre zamestnancov rôznych inštitúcií povinnosť zachovávať mlčanlivosť. Táto povinnosť sa týka informácií, ktoré sa dozvedeli pri výkone svojej funkcie alebo pri výkone určitej kontroly. Ustanovenie § 13 zákona o slobode informácií reglementuje, že sprístupnenie informácií sa nepovažuje za porušenie povinností zachovávať mlčanlivosť podľa osobitných zákonov.⁷⁶ To znamená, že povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa vzťahuje iba na jednotlivých zamestnancov povinnej osoby a nijak neovplyvňuje povinnosť celej povinnej osoby sprístupňovať informácie. Ak teda zamestnanec povinnej osoby sprístupní v mene povinnej osoby informáciu podľa zákona o slobode informácií, neporuší tým povinnosť zachovávať mlčanlivosť.

Uvedené ustanovenie upravuje situácie, v ktorých osoby pôsobiace u povinnej osoby majú v zmysle aplikovateľných právnych predpisov povinnosť zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, ktoré sa dozvedeli v súvislosti s plnením úloh u povinnej osoby. Z dikcie zákona vyplýva, že ide o demonštratívny výpočet osobitných predpisov, pričom viaceré z nich už boli zrušené a nahradené novými právnymi úpravami. V situácii, ak žiadateľ požiada povinnú osobu o sprístupnenie informácie a súčasne neexistujú iné prekážky sprístupnenia, povinná osoba ju sprístupní. Osoba, ktorá u povinnej osoby sprístupňuje požadovanú informáciu v jej mene, neporuší sprístupnením informácie svoju zákonnú povinnosť zachovávať mlčanlivosť. Zamestnanec však týmto nie je zbavený zákonnej povinnosti zachovávať mlčanlivosť. Tá sa na neho vzťahuje ako na zamestnanca, nie však ako zamestnanca konajúceho v mene povinnej osoby na účely sprístupnenia informácie v zmysle zákona o slobode informácií. Za svoje konanie nebude zodpovedná osoba pracovnoprávne, disciplinárne či inak sankcionovaná.⁷⁷

Ku vzťahu medzi zákonom o slobode informácií a inými právnymi predpismi upravujúcimi poskytovanie informácií sa vyjadril Najvyšší súd SR nasledujúco:

⁷⁶ Napríklad podľa zákona č. 39/1993 Z. z. o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky, § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a pod.

⁷⁷ K problematike verejného obstarávania vo vzťahu k § 13 zákona o slobode informácií bližšie pozri IKRÉNYI, P. a kol. *Zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer, 2015, s. 310 a nasl.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15. marca 2011, sp. zn. 4 SŽi 1/2010:

„Zákon o slobodnom prístupe k informáciám je všeobecným právnym predpisom poskytujúcim spoločnú úpravu, ktorá sa použije vždy, keď neexistuje úprava špeciálne, napríklad na určitom úseku verejnej správy. Vo vzťahu k iným zákonom teda pôsobí ako *lex generalis*; príslušný špeciálny zákon deroguje jeho postavenie len v takom rozsahu, v ktorom sám problematiku poskytovania informácií upravuje.“

Špeciálne zákony môžu ustanoviť, že niektoré druhy informácií sa verejnosti na základe zákona o slobode informácií nesprístupňujú alebo že sú prístupné výlučne iba určitému okruhu osôb (napr. zbierka listín katastra nehnuteľností). V takomto prípade má osobitná úprava týchto zákonov prednosť pred zákonom o slobode informácií. Tieto informácie sa nesprístupňujú na základe zákona o slobode informácií, ale podľa osobitných zákonov.⁷⁸

Zákonodarca však nemôže vylúčiť určité informácie zo sprístupnenia na základe zákona o slobode informácií svojvoľne, ale musí rešpektovať ústavnú požiadavku ustanovenú v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, že zo sprístupnenia na základe zákona o slobode informácií možno osobitnými zákonmi vylúčiť iba také informácie, ktorých „utajenie“ je naozaj v demokratickej spoločnosti a právnom štáte nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Osobitne je z ústavného hľadiska diskutabilné, ak by niektorý osobitný zákon vylučoval zo sprístupnenia celé dokumenty. S najväčšou pravdepodobnosťou nebude takéto vylúčenie spĺňať ústavnú požiadavku proporcionality a minimalizácie zásahu do základného práva na informácie, keďže sa nebude uplatňovať pravidlo „selekcie“ iba naozaj „citlivých“ informácií, ale pôjde o paušálne utajenie všetkých informácií nachádzajúcich sa v dokumentácii, a bude teda v rozpore s Ústavou SR.⁷⁹

Ustanovenia iných právnych predpisov obsahujú osobitné reglementácie o nazeraní do spisov alebo do dokumentácie, alebo o poskytovaní informácií z týchto spisov, ako aj dokumentácie, na ktoré majú právo iba presne vymedzené osoby.⁸⁰ Mohlo by sa zdať, že tieto ustanovenia vylučujú sprístupňovanie informácií zo spisov žiadateľom o informácie podľa zákona o slobode informácií.

⁷⁸ Napríklad podľa stavebného zákona.

⁷⁹ WILFLING, P. *Zákon o slobodnom prístupe k informáciám – komentár, problémy z praxe, rozhodnutia súdov*. Pezinok : Via Iuris, 2012, s. 55.

⁸⁰ Napríklad § 14 a nasl. SP.